

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Raadstueballet

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Raadstueballet", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 409. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58487/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Det klang fortvivlet, fast som et Skrig —
men sig mig, hvad er det Charlotte?
De ryster! — De bliver saa bleg som et Lig!
O, græd ej! — Jeg vidste, De maatte! — —“

— „Jeg maatte?“ — „Ja, lyde Alrunens Magt,
ej den, derude fra Heden;
men den, som dybt i Hjertet blev lagt,
og kaldes for Kærligheden.

Man siger, at Gud paa Skabningens Dag
den planted i Kvindens Hjerte;
thi røber den Hjertets lønligste Sag,
men dulmer dets dybeste Smerte.

For os skal den blomstre i Nattens Skød
og blusse, naar Maanen er fremme;
og Duften, berusende, elskovssød,
vil døve hver angrende Stemme.

Frygt ej, Charlotte! O, kom herhen!
Her lurer ej spejdende Blikke.
Kom! Synk som en Blomst i min Favn igen!
Du kan det: „Du elsker ham ikke!“

RAADSTUEBALLET.

— — —
Vinteren var kommen
i snepudret Dragt,
Islænker havde den
paa Mølledammen lagt.

Vilhelm Bergsøe: Poetiske Skrifter. VII.

27

Skoven stod og drømte
Haren krøb i Skjul,
Istapper glimrede
fra Møllerens Hjul.

Præstegaarden laa i
den dybeste Fred;
Maanens klare Straaler
langs Mønningen gled.
Ingen venlig Hilsen
de fik eller gav —
Præstegaarden lignede
en rimfrossen Grav.

Ude i Gaarden
paa den snedækte Jord
ser man af Kaner
et tydeligt Spor.
Sporet gaar til Byen
i den blinkende Sne.
Lad os følge efter,
der er noget at se!

Inde paa Torvet
i den natstille By
staar det gamle Raadhus
som Sol bag en Sky.
Skyen, det er Murene
de tunge, de graa;
Solen Lampetterne
med Glasprismer paa.

Byens vise Fædre
al Visdom har glemt;
Stadsmusikanterne
de bedste Strenge stemt.

Hør, hvor det lyder,
det klingende Spil!
Ak, hvor er det lilligt
at lytte dertil.

Sig mig, lette Toner,
som flager ud og ind,
hvor fik I Magten
over Menneskets Sind,
Kraften til at trylle,
Evnen til at naa
som en Jakobsstige
til Himmelhvælvets Blaa?

Sig mig, du glade,
forførelseriske Dans,
med de friske Roser
i Lokkernes Krans,
hvor har du taget
den Herskerstav, hvis Sving
slutter selv de gamle
i din magiske Ring?

Sig mig, I klare,
I tindrende Blik,
aner I ogsaa
den Tryllemagt, I fik?
Véd I, at forbundne
med de øvrige to,
kan I røve Hjertet
dets dybeste Ro?

Ørkesløse Spørgsmaal,
som ej behøver Svar!
Guden svæver over
de dansendes Par.